

даше подиръ ястреба, който, смаленъ вече като една точица, едвамъ се виждаше надъ тъмно-зеленитѣ ниви.

— Видѣ ли какъ превъртѣ крилото си, — каза чичо Митушъ, — съчмитѣ минаха покрай самъ-него. Той ще ми, доде още веднажъ...

Едвамъ сега той се обърна къмъ Галунка, пое гължба отъ ржцетѣ ѝ и взе да го разглежда.

— Нѣма рана, а умира, — каза Галунка.

— Ударилъ го съ крилото си. Съ крилото си го убилъ. Не можалъ да го грабне, защото останалъ подъ дървата.

— Да му налѣя малко вода въ устата.

— Нѣма полза, умира. Какъ го ударилъ... И какъ избралъ най-голѣмия. — Чичо Митушъ помълча и прибави по-нисичко: — Може пъкъ да е сжщия. Отъ ножа се отърва, а отъ орела не можа. Ехъ, кога има да се мре...

Гължбитѣ, бѣли като пеперуди, се връщаха. Единъ отъ тѣхъ се поспрѣ, изпъна криле, по-залюлѣ се въ въздуха като книжно хвърчило и следъ туй започна да се премѣта презъ глава надолу...